

ΠΟΘΕΝ ΟΙ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ;

τοῦ Μητροπολίτου Φλωρίνης π. Αὐγουστίνου Καντιώτου.

ΘΑ προσπαθήσω νὰ μιλήσω σὰν πατέρας στὰ παιδιά, τὰ ἀγαπημένα παιδιά τοῦ Χριστοῦ, καὶ παρακαλῶ νὰ προσέξετε.

* * *

Ἐὰν πῆ κάποιος, ὅτι τὸ ρολοῖ πού φορᾶτε στὸ χέρι σας δὲν ἔγινε ἀπὸ τεχνίτη, ἀλλὰ φύτρωσε σ' ἓνα χωράφι, ποιός θὰ τὸν πιστέψη; Οὔτε ἓνας. Ἐὰν σᾶς πῆ ἓνας ἄλλος, ὅτι τὸ σπίτι πού κάθεστε χτίστηκε χωρὶς τεχνίτη, μόνονα τους μαζεύτηκαν οἱ πέτρες, ἡ ἄμμος, τὸ τσιμέντο, τὸ σίδηρο, καὶ ἔτσι φύτρωσε τὸ σπίτι, σὰν τὰ μανιτάρια, θὰ τὸ πιστέψετε; Ὁχι. Ἐὰν σᾶς πῆ κάποιος ἄλλος, ὅτι τὸ αὐτοκίνητό σας, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τόσα ἐξαρτήματα, ἔτσι φυτρωσε, θὰ τὸ πιστέψετε; Ὁχι. Τὸ ρολοῖ κάποιος τό ἴφτειαξε, τὸ σπίτι κάποιος τό ἴχτισε, τὸ αὐτοκίνητο κάποιος τὸ κατασκεύασε. Ὅπως λοιπὸν δὲ μπορεῖς νὰ παραδεχθῆς, ὅτι τὸ ρολοῖ ἔγινε μόνο του, τὸ σπίτι ἔγινε μόνο του καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔγινε μόνο του, ἔτσι εἶνε λογικῶς ἀπαράδεκτο νὰ ποῦμε, ὅτι καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔγινε μόνος του. Ποιός τὸν ἔκανε; Φτάνει καὶ μόνο ὁ ἄνθρωπος ν' ἀποδείξη, ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος; Ἄν τὸν ἐξετάσουμε σωματικῶς, εἶνε τὸ πιὸ τέλειο ἐργοστάσιο. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἐργοστάσιο σὰν τὸ σῶμα μας. Ἐργοστάσιο εἶνε. Κι ὅπως τὸ ἐργοστάσιο θέλει καύσιμα, γιὰ ν' ἀνάψουν καὶ θερμανθοῦν οἱ λέβητες καὶ νὰ κινηθοῦν οἱ μηχανές, ἔτσι καὶ

τὸ σῶμα μας θέλει καύσιμα. Καὶ ποιά εἶνε τὰ καύσιμα ποὺ ρίχνουμε κάθε μερα; Ἡ τροφή· τὸ νερό, τὸ ψωμί, τὸ λάχανο, τὰ ὄσπρια, τὸ κρέας, ὅλα αὐτά. Καὶ τί γίνεται· πηγαίνουν αὐτὰ στὸ στομάχι, καὶ ἐν συνεχείᾳ γίνονται αἷμα. Πῶς; Μυστήριο. Γι' αὐτὸ βλέπεις, ὅταν ἀρρωστήση κανεὶς καὶ κινδυνεύῃ, ζητοῦν νὰ γίνῃ μετάγγισις αἵματος ἀπὸ ἄλλον ἀνθρώπινο ὄργανισμό. Μὴ σᾶς γελάσῃ κανεὶς· ἡ ἐπιστήμη μέχρι σήμερα δὲ μπόρεσε νὰ παρασκευάσῃ αἷμα. Πῶς οἱ διάφορες τροφές γίνονται αἷμα; πῶς χτυπάει ἡ καρδιά; πῶς ἀναπνεύουν οἱ πνεύμονες; πῶς λειτουργοῦν τὰ νεφρά; πῶς ἀκούει τὸ αὐτί; πῶς βλέπει τὸ μάτι;... Μυστήρια! Μία εἶνε ἡ ἀπάντησις· τὰ ἴφτειαξε ὁ Θεός. Ἐκεῖνος ἔφτειαξε τὸν ἄνθρωπο, ὅπως λέει κι ὁ ἀπόστολος σήμερα στὴν ἀρχή (βλ. Ἐβρ. 1,10).

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως δὲν εἶνε μόνο σάρκες· στομάχι, ἔντερα, νεφρά, φλέβες, νεῦρα, ποὺ ζυγίζουν 70-80 κιλά. Δὲν εἶνε μόνο κοιλιὰ, ὥστε νὰ λέῃ «Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν» (Ἰσ. 22,13· Α' Κορ. 15,32). Πέρα ἀπὸ τὰ κύτταρα καὶ ὅλα τὰ ὑλικά συστατικά, μέσα στὸν ἄνθρωπο ὑπάρχει σκέψις, μυαλό, συνείδησις· ὑπάρχει γλῶσσα, ὑπάρχει θρησκεία, ὑπάρχει Θεός. Μὴν ἀκοῦτε τί διδάσκει ἡ ἀθεΐα, ιδίως στὰ σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια. Κλεῖστε τ' αὐτιά σας. Νὰ πιστεύετε, ὅτι ὁ Θεὸς «ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν» (Γέν. 1,1) κι ὅτι τὸ μεγαλύτερο δημιούργημα, τὸ ἀριστούργημα τῆς δημιουργίας, εἶνε ὁ ἄνθρωπος.

* * *

Μὰ γιατί τὰ λὲς αὐτὰ τώρα; θὰ ρωτήσετε. Διότι τὸ εὐαγγέλιο σήμερα μιλάει γιὰ ἓναν ἄνθρωπο ποὺ παρέλυσε. Χέρια εἶχε καὶ χέρια δὲν εἶχε, πόδια εἶχε καὶ πόδια δὲν εἶχε. Ἦταν ἀκίνητος στὸ κρεβάτι, σὰ νεκρός. Βλέποντας τὸν παράλυτο αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμον, νὰ βογγοῦν κι ἀναστενάζουν, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· Γιατί ὑπάρχει ἡ ἀσθένεια; Γιατί ὁ ἄνθρωπος κατανατᾷ σ' αὐτὰ τ' ἀξιοθρήνητα χάλια; Ὁ ἓνας ἐγκεφαλικὸ ἐπεισόδιο, ὁ ἄλλος καρδιά, ὁ ἄλλος παραλυσία, ὁ ἄλλος κάτι ἄλλο. Πῶς; Ποιά ἡ αἰτία; Ἔτσι ἔφτειαξε ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο;

Ὅχι. Ὁ ἄνθρωπος βγῆκε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ ὅπως ἓνα ὀλοκαίνουργιο αὐτοκίνητο, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο τῆς Γερμανίας καὶ εἶνε τὰ πάντα ἐν τάξει, τέλεια. Ἀλλὰ τί ἔπαθε; Ὅπως τὸ αὐτοκίνητο τρέχει καὶ ξαφνικὰ σταματᾷ, γιατί ὑπέστη κάποια βλάβη, ἔτσι καὶ ὁ

ἄνθρωπος ὑπέστη βλάβη. Καὶ ποιά εἶνε ἡ βλάβη αὐτή; Ὅτι μπῆκε μέσα του ἡ ἁμαρτία. Πρῶτα ὁ ἄνθρωπος ἀνέπνεε καθαρὸ καὶ ἀμόλυτο ἀέρα, ἔπινε νερὸ κρυστάλλινο, ἔτρωγε χόρτα καὶ καρποὺς τῶν δέντρων, χυμοὺς φρούτων ποὺ δὲν ἦταν ῥαντισμένα μὲ φάρμακα. Ζοῦσε σ' ἓνα παράδεισο. **Πρὸ τῆς ἁμαρτίας ὁ ἄνθρωπος μπορούσε νὰ ζήσει ὄχι ἑκατὸ χρόνια, ἀλλὰ αἰώνια. Τώρα σπανίως βλέπουμε ἀνθρώπους αἰωνόβιους.** Ὅλα πλέον τὰ ἐμόλυνε ἡ ἁμαρτία. Ὅπως ἓνα αὐτοκίνητο, ποὺ ἔχει ζωὴ εἴκοσι χρόνια, ἅμα δὲν τὸ κυβερνήσης καλά, τὸ καταστρέφεις καὶ μετὰ τὸ πᾶς σὲ συνεργεῖα ἢ τὸ πετᾶς στὸ ρέμα, ἔτσι καὶ **ὁ ἄνθρωπος δὲν πρόσεξε τὸν ἑαυτό του, μπῆκε μέσα του ἡ ἁμαρτία, κι ἀπὸ τότε ἀρχίζουν οἱ ἀσθένειες, παρουσιάστηκαν τὰ μικρόβια.** Ἔως τότε μικρόβιο καὶ ἀσθένεια δὲν ὑπῆρχαν πάνω στὴ γῆ, γιατρὸς καὶ φάρμακα δὲν ἐχρειάζοντο. Ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὑγιέστατος.

Ἀπὸ τὴν ἁμαρτία λοιπὸν προῆλθε ἡ ἀσθένεια. Μάλιστα. Ὅπως ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ δέντρου βγαίνουν τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα, ἔτσι ἡ ἁμαρτία εἶνε ἡ ρίζα τῆς δυστυχίας ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ρίζα τῶν ἀσθενειῶν. Ἐὰν ἀφαιρέσης τὴν ἁμαρτία, ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶνε ὑγιὴς κατὰ πάντα, ψυχὴ καὶ σῶμα.

Ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶνε ἡ ρίζα τῶν ἀσθενειῶν, τὸ ἀποδεικνύει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Τί λέει;

Ὅμιλεῖ γιὰ ἓνα παράλυτο ποὺ ζητοῦσε θεραπεία. Πῆγε σὲ γιατροὺς, πῆρε φάρμακα, ἔκανε μπάνια, ὅλα τὰ μέσα χρησιμοποίησε. Ἀδύνατον νὰ θεραπευθῆ. Ἀθεράπευτος ἦταν. Κάπου ἄκουσε, ὅτι ὁ Χριστὸς κάνει καλὰ τὸν κόσμον. Ζήτησε νὰ τὸν δῆ. Πῶς ὅμως νὰ πάη; Πόδια εἶχε καὶ πόδια δὲν εἶχε. Τότε τέσσερις καλοὶ ἄνθρωποι τὸν πῆραν στὰ χέρια, τὸν σήκωσαν σὰ νεκρό, καὶ τὸν πῆγαν στὸ Χριστό. Ὅλοι τώρα περίμεναν – τί; Ὁ Χριστὸς νὰ τὸν κάνη καλά. Τὸν ἔκανε; Ὅχι. Πρῶτα τοῦ εἶπε· «Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Μάρκ. 2,5).

Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Γιατί ὁ Χριστὸς θεραπεύει πρῶτα ὄχι τὸ σῶμα ἀλλὰ τὴν ψυχὴ; Γιὰ νὰ δείξη, ὅτι ὁ παράλυτος κατήντησε σ' αὐτὴ τὴν ἀθλιότητα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Εἶχε ἁμαρτήσῃ, εἶχε κάνει κάποια ἁμαρτία, καὶ λόγῳ τῆς ἁμαρτίας αὐτῆς (πορνεία, μοιχεία, ἢ κάτι ἄλλο), κατήντησε στὴν παραλυσία. Τὸ σημερινὸ λοιπὸν θαῦμα δείχνει, ὅτι ἡ αἰτία τῶν ἀσθενειῶν μας εἶνε ἡ ἁμαρτία.

“Ότι αυτό εἶνε ἀλήθεια τὸ ἀποδεικνύουν τὰ πράγματα. Στὴν Ἀθήνα εἶνε ἓνα μεγάλο νοσοκομεῖο μὲ πλῆθος ἀσθενεῖς. Εἶνε παράλυτοι. Καὶ δὲν εἶνε γέροι· εἶνε νέοι 18, 20, 25 χρονῶν, ἀπόφοιτοι λυκείων, φοιτηταὶ κ.τ.λ., καὶ κοντὰ τους βλέπεις νὰ στέκεται ἡ μάνα καὶ νὰ κλαίῃ. Οἱ νέοι αὐτοί, πὺ μποροῦσαν νὰ πετάξουν σὰν ἀετοὶ καὶ νὰ περάσουν τὰ βουνά, καὶ νὰ πηδήσουν σὰν τὰ ἐλάφια, καὶ νὰ δουλέψουν στὰ χωράφια, τοὺς βλέπεις τώρα νὰ μὴ μποροῦν νὰ κουνήσουν τὸ χέρι τους, νὰ μὴ μποροῦν οὔτε τὸ κουτάλι νὰ πιάσουν καὶ τοὺς ταΐζει νοσοκόμος. Ἐάν ρωτήσετε πῶς τὸ ἔπαθαν αὐτό, θ’ ἀκούσετε· Ἀνάθεμα στὰ κακὰ βιβλία, στὸν αἰσχρὸ κινηματογράφο, στὴν ἀθλία τηλεόρασι, στὰ ναρκωτικά, στὰ νυκτερινὰ κέντρα. Ἐκεῖ ἄκουσαν καὶ εἶδαν, ἤπιαν ποτὰ καὶ δοκίμασαν ναρκωτικά, καὶ ἔτσι σὲ κάποια στιγμή ἄρχισαν νὰ παραλύουν καὶ τώρα εἶνε στὸ Ἄσυλο τῶν Ἀνιάτων.

“Όσοι κατοικοῦν στὴν ὕπαιθρο ἄς δοξάσουν τὸ Θεό, πὺ ἔχουν καθαρὸ ἀέρα. Στὴν Ἀθήνα οἱ ἄνθρωποι βγαίνουν στὰ μπαλκόνια, κοιτάζουν τὸν οὐρανό, βλέπουν τὸ σύννεφο τῶν καυσαερίων καὶ φοβοῦνται· ὅλοι λαχταροῦν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πόλι καὶ νὰ βγοῦν ἔξω. Τὸ εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός· θὰ ἀδειάσουν οἱ πόλεις!...

* * *

Καλά, θὰ πῆτε, μόνο στὶς πολιτεῖες εἶνε ἀμαρτωλοὶ οἱ ἄνθρωποι; Ὅχι βεβαίως. Ἀμαρτωλοὶ εἶνε καὶ στὴν ὕπαιθρο καὶ παντοῦ. Γι’ αὐτὸ ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη θεραπείας. Μὴν ἀπελπιστοῦμε. Ὁ Χριστὸς θεραπεύει καὶ σώματα καὶ ψυχές. Ὅπως λοιπὸν κοιτάζεις τὸ κορμί σου νὰ εἶνε καλά, καὶ μόλις αἰσθανθῆς τὸν ἑαυτὸ σου ἀδιάθετο τρέχεις στὸ γιατρό, ἔτσι ὅταν αἰσθανθῆς τὴν ψυχὴ σου ἀδιάθετη, νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ κάποιο πάθος, κάποια ἀμαρτία, τρέξε στὸν πνευματικό, στὸν ἐξομολόγο.

Τώρα τὴ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ νὰ μὴ μείνη κανεὶς ἀνεξομολόγητος. Νὰ πᾶτε νὰ ἐξομολογηθῆτε. Πέσετε στὰ γόνατα, κλάψτε καὶ πέστε στὸν πνευματικό· Ἠμάρτησα, «ἤμαρτον» (Λουκ. 15,21). Καὶ θ’ ἀκούσετε τότε τὸ χαρμόσυνο ἐκεῖνο λόγο, πὺ εἶπε ὁ Χριστὸς, πὺ εἶνε ὠκεανὸς ἀγάπης καὶ ἐλέους· «Τέκνον, ἀφένονται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου» (Μᾶρκ. 2,5).

Τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες ὅλοι στὴν ἐκκλησία, στοὺς Χαιρετισμούς. Τὶς νηστεῖες νὰ τηρῆτε, σαρακοστές, Τετάρτες καὶ Παρασκευές. Μὴ

ζῆτε σὰν τὰ ζῶα· νὰ ζῆτε σὰν ἄνθρωποι Χριστιανοί, μὲ ἀνωτέρους πόθους καὶ νοσταλγίες, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σᾶς ἀξιώσει ὁ Θεὸς τὸ Πάσχα — τὴ Λαμπρὴ ν' ἀκούσετε κ' ἐσεῖς τὸν ὕμνο· «Τὴν ἀνάστασιν σου, Χριστὲ Σωτήρ, ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν».

†ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος.

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου Λεπτοκαρυῶν – Φλωρίνης τὴν 14-3-1982.

<https://www.augoustinos-kantiotis.gr/>